

Бути педагогом

Запрошення до рефлексії

Анна ТРИСТАН,
директор, ЗДО “Сонечко”,
м. Пирятин, Полтавська обл.

У коловороті робочих буднів кожному з нас час від часу треба зупинитися і побути наодинці з собою. Замислитися над тим, з чим ми йдемо до дітей, які цінності закладаємо, що змінюється в нас самих після кожної зустрічі з вихованцями. Запрошуємо поміркувати разом.

Закінчити педагогічний заклад будь-якого рівня акредитації й отримати диплом педагога — не означає ним бути. Прийти працювати педагогом до закладу освіти — не означає ним бути. Написати на бейджіку чи візитці “Педагог” — не означає ним бути. Прийти з написаним конспектом заняття, скласти календарне/тематичне планування, виступити на педагогічній раді й вести зошит з підвищення фахового рівня — не означає бути педагогом. Педагог — це інше. Насамперед це серце й душа.

Під час участі у міжнародному проєкті “Відображення: цінності німецької та української дошкільної освіти у взаємному порівнянні” (див. “ДВ”, 2018, № 11) для мене стало несподіванкою, що в педагогічному коледжі міста Дортмунда (Німеччина) з кожним абітурієнтом проводять попередню співбесіду, запитуючи таке:

- Як ви уявляєте собі роботу вихователя?
- Чому прагнете здобути саме цю професію?
- Яке ваше хобі? (Якщо воно орієнтоване на інших людей, вступник отримує додатковий плюс).

І обов’язково (!) звертають увагу на те, дивиться абітурієнт в очі чи його погляд блукає деінде. Там розуміють, що в майбутньому ця людина піде працювати до дітей, а не до верстата. А очі педагога — дієвий інструмент професійної діяльності.

Чого вартий курс “Ідентифікація вихователя”, під час якого студент чітко усвідомлює, чи правильно обрав фах, чи розуміє його особливості, ризики, можливості, а найголовніше — пропускає цю професію через себе за допомогою постійної рефлексії.

Чи застосовують рефлексію наші педагоги — питання відкрите.

Але я переконана, що педагог не може просто “відбувати” свій робочий час. Він має *проживати* його разом з дітьми.

Кожна його зустріч із вихованцем має стати маленьким дивом для дитини. До неї не можна йти “порожнім”. Їй потрібно нести любов, радість, мотивацію, віру та натхнення. І щоб це диво відбулося, кожен з нас, педагогів, має принаймні раз на кілька днів щиро відповідати собі на такі запитання.

Запитання для рефлексії

- ♦ Як я, мої слова/вчинки/дії впливають на кожного вихованця зокрема та на групу загалом?
- ♦ Чи знаю я мову любові, якою зможу її висловити всім і кожному?
- ♦ Що дала організована мною діяльність кожній дитині? Чи враховані були інтереси, потреби, здібності та можливості кожного?
- ♦ Чи розмірковую я про кожну зустріч з дітьми? Чи уявляю її? Чи роблю все “на автоматі”?
- ♦ Чи готова я відмовитись від першої ролі в групі й піти за дітьми?
- ♦ Чи вірю я в кожного свого вихованця? Чи вмію підтримати, надихнути, мотивувати?
- ♦ Чи контролюю я свою “чашу терпіння”? Чи маю в арсеналі вправи для відновлення внутрішньої рівноваги за лічені хвилини?

Цей список можна продовжити. Але суть, гадаю, зрозуміла — педагог має постійно аналізувати свою діяльність.

Педагог — це щоденна праця не лише з дітьми, а й із самим собою. Це постійний пошук найкращого, найціннішого, найважливішого, що є в кожному з нас, для того, щоб наповнити життя дітей любов’ю, добром, радістю та впевненістю. ■

ЧАС ОФОРМИТИ ПЕРЕДПЛАТУ НА 2019 РІК!

Обирайте зручний для вас спосіб

НА ПОШТІ

або

ONLINE

ІНДЕКСИ

“Дошкільне виховання” **74140**

“Палітра педагога” **40296**

“Джміль” **40295**

Комплект **95989**

НА САЙТІ **JMIL.COM.UA**

Сформуйте
персональний комплект

БОНУС

Е-МАТЕРІАЛИ ДО КОЖНОГО ВИПУСКУ!

Шукайте на сторінках і завантажуйте з сайту

